

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 389/2025
01.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела из члана 98. став 1. Закона о тајности података у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Далибора Митића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу 22К.бр. 16/2024 од 23.09.2024. године и Апелационог суда у Нишу 17Кж1.бр. 648/24 од 23.01.2025. године, у седници већа одржаној дана 01.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Далибора Митића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу 22К.бр. 16/2024 од 23.09.2024. године и Апелационог суда у Нишу 17Кж1.бр. 648/24 од 23.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу 22К.бр. 16/2024 од 23.09.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела из члана 98. став 1. Закона о тајности података у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 месеца. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 17Кж1.бр. 648/24 од 23.01.2025. године одбијене су као неосноване жалба и допуна жалбе окривљеног АА и његовог браниоца и пресуда Вишег суда у Лесковцу 22К.бр. 16/2024 од 23.09.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Далибор Митић, због повреда закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао

без обавештења јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама, против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева опредељује повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, наводи захтева браниоца окривљеног не садрже објашњење у чему се конкретно та повреда састоји, односно не образлаже се на који начин су нижестепени судови правноснажним пресудама учинили означену повреду закона, обзиром да бранилац не означава о ком то другом кривичном делу или дисциплинском прекршају је реч, односно не наводи које кривично дело односно дисциплински прекршај је учињен радњама окривљеног описаним у изреци пресуде.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељење повреде, због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Поред наведеног, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења означава и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, коју образлаже наводима да у конкретном случају, изведеним доказима нису потврђени наводи из оптужбе и да у радњама окривљеног нема ни објективних ни субјективних елемената кривичног дела за које је оглашен кривим, јер нема доказа да је исти неовлашћено прибавио податке који су наведени у оптужби који представљају тајне податке са ознаком тајности „поверљиво“, да нема доказа да је окривљени без доказа и без службеног задатка прибављао своје податке и податке осталих лица наведених у пресуди, те да одбрана сматра да је окривљени овлашћено одређених дана

наведених у изреци пресуде, користећи свој приступни налог приступио у ЈИС систем РС и приступио подацима за лица наведена у изреци пресуде, јер је његова свест била усмерена да то чини ради обављања полицијских послова јер је у складу са законом сачињавао различите оперативне информације и сазнања о могућим извршиоцима кривичних дела и прекршаја.

Поред изнетог, бранилац наводи да је окривљени полицијски службеник коме је од стране руководиоца ПУ Лесковац додељено овлашћење са налогом и шифром за приступ јединственом информационом систему тако да је окривљени имао овлашћења да приступа подацима којима може да приступи преко свог налога, а околност да је приступио информацијама и преко налога другог полицијског службеника, уз изричиту сагласност тог полицијског службеника не може се уписати у кривицу овде окривљеног.

На описани начин, по ставу Врховног суда, бранилац само формално нумерише повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева, док у суштини указује на погрешно и непотпуно чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, оспоравајући чињеничне закључке суда изнете у побијаним пресудама везано за радњу извршења кривичног дела, умишљај окривљеног, односно оспоравајући закључке суда везане за чињеницу да ли је окривљени јединственом информационом систему приступао овлашћено или неовлашћено, те на својим чињеничним закључцима заснива и став да нема елемената кривичног дела, јер нема ни кривице ни умишљаја окривљеног.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд захтев, у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић